

Sygn. akt I C 1001/17 upr

Na rozprawę dnia 14.03.2019 r. pełnomocnik powoda nie stawił się – zawiadomiony prawidłowo.

Pozwany nie stawił się pomimo należytego zawiadomienia go o terminie rozprawy, nie złożył żadnych wyjaśnień – ani też nie żądał przeprowadzenia rozprawy w jego nieobecności. Przewodniczący ogłosił wyrok zaoczny.

Przewodniczący Protokolant

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Piszcu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Magdalena Łukaszewicz
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Anita Topa

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2019 r. w Piszcu

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko D. W.

o zapłatę

o r z e k a

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

W dniu 14 kwietnia 2017 roku (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. wytoczył powództwo przeciwko D. W. o zapłatę kwoty 2 528,84 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że przedmiotowa wierzytelność wynika z zawartej przez pozwanego z (...) Bank S.A. (będącym następcą prawnym (...) Bank (...) S.A.) umowy kredytu numer (...), z której pozwany się nie wywiązał, nie dokonując na rzecz pożyczkodawcy płatności w ustalonych terminach i wysokościach. W związku z tym pożyczkodawca wypowiedział pozwanemu wspomnianą wyżej umowę kredytu. Umowa uległa rozwiązaniu i wynikające z niej względem pozwanej roszczenie stało się w całości wymagalne. Na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 24 marca 2017 roku powód nabył przedmiotową wierzytelność od wierzyciela pierwotnego.

Powód wskazał, że na kwotę dochodzoną pozwem składa się:

- 1 107,20 zł – niespłacona należność główna,

- 88,10 zł – skapitalizowane odsetki umowne naliczone za okres od daty zawarcia umowy kredytu do dnia jej rozwiązania,
- 1 067,69 – skapitalizowane odsetki umowne za opóźnienie naliczone od niespłaconej należności głównej od dnia następującego po dniu rozwiązania umowy do dnia rozliczenia portfela wierzytelności nabytych przez powoda, tj. do 19.01.2017r.,
- 5,15 zł – skapitalizowane odsetki ustawowe naliczone od niespłaconej należności głównej od dnia następującego po dniu rozliczenia portfela wierzytelności nabytych przez powoda, tj. od 20.01.2017r. do dnia poprzedzającego złożenie pozwu,
- 260,70 zł – opłaty i koszty.

Pozwany D. W. mimo należytego powiadomienia go o terminie nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, nie złożył żadnych wyjaśnień i nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swojej nieobecności.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 19 kwietnia 2010 roku pomiędzy (...) Bank (...) Spółką Akcyjną z siedzibą we W., a D. W. zawarta została umowa o kredyt o numerze (...), w ramach której D. W. przyznana została kwota 1 111,94 złotych. Spłata kredytu wraz z odsetkami miała nastąpić w 12 miesięcznych ratach wynoszących po 124,11 złotych, płatnych do 19-ego dnia każdego miesiąca, począwszy od maja 2010 roku.

Następcą prawnym (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. jest (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą we W..

Na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności zawartej w dniu 24 marca 2017 roku (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą we W. zbyła przysługującą jej względem D. W. wierzytelność, wynikającą z umowy o kredyt o numerze (...), na rzecz (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W..

(dowód: umowa o kredyt k. 11-12; umowa sprzedaży wierzytelności wraz z odpisem z KRS k. 13-19; wyciąg z załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności k. 30)

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 339 § 2 k.p.c., w wypadku wydania przez Sąd wyroku zaocznego, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Utrwalony w judykaturze i niekwestionowany w nauce jest pogląd, że przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Sąd nie jest zatem zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972r. III CRN 30/72, Legalis nr 16294, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 1999r. I CKU 176/97, Prok. I Pr. 1999 nr 9, poz. 30, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 1996r. I CRN 26/96, OSNC 1996 nr 7-8, poz. 108).

Jeżeli zatem twierdzenia powoda, w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, budzą wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa, sąd wyrokiem zaocznym oddala powództwo.

W myśl art. 117 § 1 k.c., z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu.

W przedmiotowej sprawie powód niewątpliwie dochodzi roszczenia majątkowego – domaga się bowiem zasądzenia na jego rzecz od pozwanego kwoty 2 528,84 złotych wraz z odsetkami. Zgłoszone przez powoda roszczenie nie jest objęte żadnym wyjątkiem od zasady przedawniania się roszczeń majątkowych.

Ustawą z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw, która weszła w życie 9 lipca 2018 roku, do art. 117 k.c. dodany został § 2¹, zgodnie z którym po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi.

W związku z powyższym, to na sąd, racjonalny ustawodawca nałożył obowiązek badania terminu przedawnienia z urzędu, również co roszczeń zawisłych przed sądem przed dniem wejścia w życie przepisów nowelizacyjnych, gdyż zgodnie z art. 5 ust 4 cytowanej wyżej ustawy nowelizującej z dnia 13 kwietnia 2018 roku, roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie nowelizującej.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 cytowanej wyżej ustawy nowelizującej, jeżeli zgodnie z kodeksem cywilnym, w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą, termin przedawnienia jest krótszy niż według przepisów dotychczasowych, bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się z dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej. Jeżeli jednak przedawnienie, którego bieg terminu rozpoczął się przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej, nastąpiłoby przy uwzględnieniu dotychczasowego terminu przedawnienia wcześniej, to przedawnienie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu.

Zgodnie z treścią art. 118 k.c., w brzmieniu sprzed wejścia w życie ustawy nowelizującej, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Nie ulega wątpliwości, że udzielanie pożyczek i kredytów mieści się w zakresie działalności gospodarczej prowadzonej przez banki i inne podmioty, dlatego termin przedawnienia roszczeń wynikających z tego rodzaju umów wynosi 3 lata. Chyba, że wierzyciel uzyska prawomocne orzeczenie sądu lub innego organu powołanego do rozpoznawania spraw danego rodzaju albo orzeczenie sądu polubownego, stwierdzające jego roszczenie, wówczas termin przedawnienia wyniósł będzie lat sześć (art. 125 § 1 k.c.).

Z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową nie wynika, aby w przeszłości wierzyciel uzyskał orzeczenie sądu stwierdzające przedmiotowe roszczenie, dlatego w niniejszej sprawie obowiązuje trzyletni termin przedawnienia.

Odnośnie terminu, od którego zaczyna biec przedawnienie należy odwołać się do art. 120 § 1 zd. 1 k.c., w myśl którego bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Roszczenia mogą uzyskać przymiot wymagalności w dniu oznaczonym przez ustawę lub przez czynność prawną, albo przez właściwość zobowiązania. W doktrynie określa się wymagalność jako stan, w którym wierzyciel ma prawną możliwość żądania zaspokojenia przysługującej mu wierzytelności. Jest to stan potencjalny, o charakterze obiektywnym, którego początek zbiega się z chwilą uaktywnienia się wierzytelności. Stanowi to początek biegu przedawnienia. W judykaturze ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym, w przypadku umów pożyczki/kredytu poszczególne raty przedawniają się po upływie trzech lat licząc od dnia, w którym rata powinna zostać spłacona zgodnie z zawartą umową, w związku z czym okres przedawnienia biegnie tu oddzielnie w stosunku do każdej z rat. Natomiast w przypadku wypowiedzenia umowy przez pożyczkodawcę/kredytodawcę, np. w związku z nie spłacaniem zobowiązania, całość zobowiązania staje się wymagalna z datą rozwiązania umowy pożyczki/kredytu.

Natomiast bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju, albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia roszczenia lub zabezpieczenia (art. 123 § 1 k.c.) oraz przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje. Przerwanie biegu terminu przedawnienia wyłącznie może wynikać z zachowania wierzyciela lub dłużnika. Przyczynami przerwania

biegu terminu przedawnienia mogą być zarówno zdarzenia (czynności) w znaczeniu materialnoprawnym (uznanie roszczenia), jak i o charakterze procesowym (wniesienie powództwa w celu dochodzenia roszczenia).

Przedawnienie jest instytucją prawa bezwzględnie obowiązującego (*ius cogens*) i regulujące je przepisy nie mogą być uchylone lub zmienione wolą stron – zgodnie z treścią przepisu art. 119 k.c., terminy przedawnienia nie mogą być skracane ani przedłużane przez czynność prawną.

Nie ulega wątpliwości, że pozwanego i poprzednika prawnego powoda (...) Bank S.A. będącego następcą prawnym (...) Bank (...) S.A. – łączyła umowa o kredyt o numerze (...) zawarta w dniu 19 kwietnia 2010 roku, z której warunków pozwany się nie wywiązał.

Strona powodowa nie udowodniła, że przedmiotowe roszczenie stało się wymagalne 24 marca 2017 roku. Nie przedłożyła bowiem pisma zawierającego oświadczenie wierzyciela pierwotnego o wypowiedzeniu umowy o kredyt z 19 kwietnia 2010 roku, ani dowodu doręczenia tego pisma pozwanemu.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał, iż datą rozpoczynającą bieg terminu przedawnienia winien być koniec 2011 roku, a więc roku, w którym przedmiotowy kredyt powinien był zostać spłacony. Wobec tego, dochodzone przez powoda roszczenie przedawniło się z dniem 31 grudnia 2014 roku.

Strona powodowa nie udowodniła, aby w niniejszej sprawie doszło do przerwania biegu przedawnienia. Również czynność procesowa podjęta przez powoda, a polegająca na wniesieniu niniejszego pozwu o zapłatę, nie przerwała biegu terminu przedawnienia, gdyż została podjęta już po upływie tegoż terminu.

W związku z przedawnieniem roszczenia głównego, przedawnieniu uległo zatem także roszczenie o odsetki. Należy bowiem podkreślić, że odsetki stanowią świadczenie pieniężne uboczne dłużnika, o charakterze okresowym w rozumieniu art. 118 k.c. Najczęściej są liczone w stosunku rocznym procentowo do świadczenia głównego. Termin trzyletni przedawnienia roszczenia o odsetki jest niezależny od tego, czy roszczenie główne jest związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, czy takim nie jest, jednak roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego (vide uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2005 roku w sprawie III CZP 42/04).

W tym stanie sprawy, uznając, iż roszczenie powoda, główne i o odsetki, względem pozwanego D. W., wynikające z przedmiotowej umowy kredytu, uległo przedawnieniu, Sąd na podstawie art. 118 k.c. w zw. art. 117 § 2¹ k.c. powództwo oddalił.